

A l'entrevista que em va fer Xavier Borràs (El Llamp, N°55, 31 de juliol 1986) al mes de maig proppassat a Barcelona, hi deia: "I ara, amb motiu del 'centenari' del Casal de Catalunya de Buenos Aires, pot passar que en els actes de celebració, a més del president Pujol també hi aparegui l'ambaixador o el cònsol i aleshores hauran de posar la bandera espanyola". Lamentablement aquestes paraules van ser premonitòries.

En efecte, hem pogut veure que durant l'estada a Buenos Aires del president de la Generalitat de Catalunya, l'ambaixador d'Espanya a l'Argentina, José Luis Messia y Jiménez, marquès de Busianos, no solament va fer el parlament d'inauguració de l'exposició de pintura catalana post-impressionista 1885-1985, abans de l'arribada del president Pujol, sinó que a partir del moment en què aquest posà els peus en terra argentina, se li enganxà com si fos la seva pròpia ombra. De més a més, el president utilitzà en tot moment el cotxe oficial de l'Ambaixada espanyola i s'allotjà al seu edifici.

Evidentment, doncs, la imatge que ha donat l'Honorable no ha estat pas la de ser el cap de govern d'una Nació que malda per la seva independència, sinó merament el "jefe de la administración autónoma de las provincias catalanas", com deia La Nación del 12 d'agost. I aquesta és la realitat. Això és, ni més ni menys, oficialment el president Pujol, i segons que sembla no aspira a ser cap altra cosa més. A l'entrevista que li va fer el corresponent del mateix diari La Nación (5 d'agost), Pujol manifestà: "Cataluña pretende formar parte de España con una personalidad propia". I una cosa semblant expressà en un programa de televisió ("Homenaje", Canal 13, 9 d'agost, a les 11 del vespre) en el qual, després de remarcar que Catalunya té una llengua, una cultura, etc., tot això s'esdevenia dins un marc que era Espanya, de la qual --afegí amb èmfasi sense que l'entrevistador li ho hagués preguntat-- no ens en volem separar.

Aquesta actitud i aquestes manifestacions que poden resultar comprensibles en una política possibilista a l'interior, són inadmissibles de cara enfora, perquè anul·len la tasca que han realitzat i realitzen els catalans de la diàspora per projectar a l'exterior la imatge del nostre poble, com a Nació sotmesa als dictats d'un Estat imperialista. Més: fins i tot esborren el concepte de Països Catalans. I sobretot comprometen els centres i casals catalans a mantenir un lligam amb les ambaixades espanyoles, de tal manera que queda desvirtuada la raó de ser d'aquestes entitats que sempre, llevat d'excepcions i en els darrers temps, se n'havien mantingut al marge, com a bastions defensors de les llibertats inalienables de la nostra Nació.

I és així com la bandera espanyola ha flamejat als balcons del Casal de Catalunya de Buenos Aires.

Jordi Arbonès